

உ கணபதி துணை.

திருக்கருவை

வெண்பாவந்தாதி.

மு ஸ பா ட ம்.

அதிவீரராமபாண்டியராசன்

அருளிச்செய்தது.

—§—

திருத்தணிகைக்

சுந்தப்பையர் குமாரர்

சரவணப்பெருமானையரால்

பிழையறப்பரிசோதித்து

அச்சிப்பதிப்பிக்கப்பட்டது.

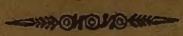
தூர்முடினா சித்திரைமீ

இதன்விலை - அணு*த*

திருக்கருவை

வெண்பாவந்தாதி.

காப்பு.

நண்பான தென்கருவை நாதனார் தம்பேரி	ல்
வெண்பாவந்தாதி விரும்ப வே-பண்பா	க
மைம்மலையு மெய்ம்மலையு மாற்று புகழ்படைத்	த
கைம்மலையு மாமுகத்தோன் காப்	பு.

சீரணிந்த தென்கருவைச் செல்வனே யொப்பனையாள்
வாரணிந்த கொங்கை மணந்தோனே-காரணிந்த
சுண்டனே தின்பொற் கழலல்லாற் காதலித்த
தொண்டனேற் குண்டோ துணை

துணையொடு மால்விடைமேற் றோன்றிவினை நீக்கி
யிணைமலர்த்தா ளென்சிரத்தி லேற்றிப்-பணிவிடைக்கு
வேண்டாத வெண்ணை வலியவிலை கொண்டுதிநித்
தாண்டான் கருவையரன்.

அரவணிந்த தென்கருவை யாளுடையான் வேதம்
பரவுங் களவிற் பரமன்-நிருவடியை
நேர்ந்தார்க் கணித்தாரு நேரா னுளமயக்கஞ்
சேர்ந்தார்க்கு முத்தியது சேண்.

சேணிற் கொடி றுடங்குந் தென்கருவை யம்மானே
கோணப் பிறையணியுங் கோமானே-பேணித்
தொடுக்குங் கவிதைத் தொழும்பனுக்கு வந்த
விடுக்கள் கனையாத தென்.

என்னெஞ்சில் வைத்தற் கினியதவம் யாதுசெய்தேன்
பொன்னஞ் சிலையாற் புரமெரித்த-முன்னவனே
யன்னம் பயில்கருவை யானே யரவுதாழப்
பொன்னம் பலத்தாழிம் பு.

பூமருவு வேதன் புயல்வண்ணன் கண்டநியாதி
தாம மணிமுடியுந் தாளிணையும்-யாமதிய
வாழ்ந் கருவை வளநகரில் வந்துநின்றான்
ருசுஞ் சட்டக்களவீசன்.

நசனே யென்று மிமயமயி லொப்பனையா
ணேசனே யென்று நீனைந் துருகிப்-பேசினே
னல்வினையைக் கண்டே னகையந் தோன் வாழ்வுந் தோன்
வல்வினையைக் கண்டிலேன் மற்று.

மற்றுமொரு தெய்வத்தை வாழ்த்தேன் முழுக்காதல்
பற்றி யுளத்தவைத்துப் பாவியேன்-சிற்றடியே
லும்பருமா லும்போற் றொருவன் கருவைநகர்
நம்பெருமா னல்லாது நான்.

நானிலத்தோர் முன்னே நலனழிந்து நானிருந்தாந்
கான நறும்பூங் களவீச-வினமுறைத்
தென்னைச் சிரிப்பா னென் றெண்ணுதெ யெம்பெருமா
னுன்னைச் சிரிப்பாரு முணி.

உண்டுபல குற்ற முனையடைந்தே னுதலினுந்
உண்டு பொறுத்தல் கடன்கண்டாய்-பண்டுநீரஞ்
சிந்த வடித்தவனைச் சீரூது பாகுபதந்
தந்தமுக லிங்கநா தா.

நாதா தமிழ்க்கருவை நம்பா வெனக்கினிய
தாதா வெனவுன் சரணடைந்துங்-காதுகின
வெவ்விடையின் விதி விடங்கனே நாடோறு
யிவ்விடரின் வாடுவதென் யான்.

யாவ னமர ரிடர்தீர நஞ்சுண்டான்
யாவன் கருவை யினி னுரைந்தான்-யாவன்
றவதேர் னை கண்டு தனக்கடிமை கொள்வா
னவனே யெனையான் டவன்.

ஆண்டவனே தென்கருவை யாதிமே யாடரவம்
பூண்டவனே யென்றுந் தினம் போற்றிடவு-நீண்டதுயர்
போகா திருக்குமோ பொங்கிருந் திருக்குமோ
மரகா தவன்தோர் வரின்.

வரந்தருமிப் பார்புரக்கும் வாழ்வுதரும் விண்ணோர்
தரந்தரும்பே ரின்பந் தருமால்-பரந்து
துளவீசன் றேடுந் துணைத்தாட் கருவைக்
களவீச னென்றுரைத்தக் கால்.

யச.

காலத்தாற் காலு பட்டாற் கருமறவி
சூலத்தா லாவி தொலைவனோ-நூலத் துட்
டேன்பற்றுமீ பூங்களவிந் செல்வன் றிருவடிபைத்
தான்பற்றுமீ பற்றுடையான் றுன்.

யரு.

தானேவந் தென்னைத் தமித்தடிமை கொண்டானே
யானே பிறக்கு மெழுபிறப்பும்-வானிந்
சிறந்திருக்குந் தென்கருவைச் செல்வனெயண் னுமன்
முறந்திருக்கு மோவென் மனம்.

யசு.

மனமொழிந் து காம மயக்கொழிந் து மாறாச்
சினமொழிந் து வா தனையுந் தேய்ந்தா-வினிய
சுருக்களாய் வந்தடிமை கொண்டுவீ யிங்குந்
திருக்களா வாழுஞ் சிவம்.

யசு.

சிவகருமனா செய்யார் திருந் து சாத்தார்
தவநிலையாந் தைவநெறி சாரா-ரவனிதனிந்
கான்பரந்த பச்சைக் களாநிழலைக் கைதொழா
ரோன்பிறந்தார் மானிடரா யின்து.

யசு.

இன்று வருந் துயரந் தீர்ந்தோ மினிச்சிலநாள்
சென்று வருந் துயரந் தீர்ப்பாரா-ஒன்று
வருந்தாதே நெஞ்சே ஹவர்க்களவி னீழ
விருந்தா னொழிப்பா னிடர்.

யசு.

இடர்க்கடலுக் கோட மிதயவிருட்கிரவி
யுடற்பகையை வேரறுக்கு மொள்வா-ளிடப்புறத்தைச்
சூலவண்ண மேகச் சுரிகுழ லுக்கீந் தருளும்
பால்வண்ண நாதன் பதம்.

யசு.

பதமறிந் து வாய்பார்த்துப் பற்றுத புல்ல
ரிதமறிந்தாங் கின்சொ வியம்பி-மதிகலங்கி
நன்னாள் கழித்துவிட்டே னாதமுத விங்கவுணை
யெந்தா னினைப்பே னினி.

யசு.

இனிய வமுதை யிருங்களாவின்கட்
ககரியாவரர் முக்கட் கரும்பைப்-பனியிமயக்
கொம்பிடுனாங்கு கண்டேன் கொடும்பாவ மோகவிடாய்
வெம்புதுயர் கண்டிலேன் மேல்.

உஉ.

மேலாம் பதத்தில் விறையோ வன்றியென்
யேலா நரகத் துடுவையோ-சீலமிலா
வன்சித்த ருள்ள மருவாக் களவீச
வுன்சித்த மேதோ வுரை.

உங.

உரைகடந்த வேதத் துயர்வெற்பை யுள்ளங்
கரைகடந்த ஞானக் கடலை-விரிபு
மருக்கோல வண்டுறுகர் வண்களா நீழற்
திருக்கோயி லிற்கண்டேன் சென்று.

உச.

சென்றது காலஞ் சிதைந்த திளமைநல
நின்றதுசா வென்று நினைந்துருகி-மன்றி
ண்டிக்கின்ற பால்வண்ணர் நாமமெண்ணு மாந்தர்
படிக்கின்ற னுலெல்லாம் பாழ்.

உரு.

பாழிற் சமயப் படுகுழியில் வீழாம
வாழி லெனைக்காத் துதவினாய்-காழி
வருமதலைச் சொற்கா மலர்ந்தமுக விங்கா
பெரும தலையாய பேறு.

உங.

பேறுபெற்றேன் வாழ்ந்தேன் பிறருக்கிலியஞ்சே
னாறுபெற்ற வேணிபனாக் காட்பட்டே-னாறுவட்டஞ்
சிந்தித்தே னெஞ்சிற் திருக்களவைக் கைகூப்பி
வந்தித்தேன் நீர்ந்தேன் மயல்.

உஎ.

மயக்கமொழி நெஞ்சே மதிமுகமு மூன்று
சயக்கமல மண்ணதிருக் கண்ணும்-வியக்குநடை-
யன்னவயற் கருவை யாரியன் ருடொழுதாற்
பின்னை நமக் குண்டோ பிறப்பு.

உஅ.

பிறந்த பிறப்பிற் பெரும்பயனை யோரா
பிறந்தவுட லெண்ணிறந்த தென்ப-தறிந்திருந்துங்
கானடரும் பச்சைக் களவீச வென்னுமன்
மானிடராயேன்பிறந்தார் வந்து.

உஆ.

வந்து மனமறுக்க மாற்றாமல் வல்வினையேன்
வெந்துயரம் பார்த்திருக்க வேண்டினகொல் கொந்துமல
ரம்பினான் மேனியழித்தழுக லிங்கவுனை
நம்பினார்க் கீதோ நலன்.

நய.

நலனழிந்து மூப்படைந்து நாணழிந்து நோயாந்
புலனழிந்து கண்புறையும் போதி - லுலக
விறைவியொடும் பால்வண்ணு வென்றென் னுனையே
மறுகியழைப் பேளேடி வா.

நக.

ஒடுஞ் சகட்டி னுருளை போல் வட்டமிட்டுக்
கூடும் பதத்திலெனைக் கூட்டாம-னாடியருள்
பூமலர்க்காச் சூழ்கருவைப் புண்ணியனே பூந் துறவன்
ராமகாக்கண் வைத்த சரண்.

நஉ.

சரண கமலந் தலைமேல்வைத் தாண்டு
முரண பவமிரண்டு மாற்றிக்-கருணைசெய்து
பேரூன தென்கருவைப் பெம்மா னளித்தானே
மாறு விதயமன மால்.

நரு.

மாலுண்டு நெஞ்சே வருந்துவதென் பால்வண்ணன்
காலுண் டலர்சொரியக் கையுண்டு - நூலுண்டு
வாழ்த்திட நாவுண்டு வரதன் கராவுண்டி
தாழ்த்திடவு முண்டே தலை.

நச.

தலையாய தென்கருவைத் தாணுவே மேருச்
கிலையாற் புரமெரித்த தேவே - யுலகி
லடியவராந் தேவ ரமுதுண்ண நீதான்
கொடியவிட முண்டதென்ன கூறு.

நரு.

கூறு பரிமதியக் கோமரம் விண் ணுடைக்க
நாறுமலர்த் தாளுரக நாடுடைக்கப்-பேறுபெற்ற
மாயவனார் போற்ற வருந் தமிழ்க்கருவை
நாயகனாடு நடம்.

நசு.

நடம்புரிதாள் போற்றிநின்ற நன்முனிய தென்றோ
விடங்கொ டமிழ்க்கருவை யிசை- வடுங்குற்றை
வேலினாற் போர்மழுவால் வெல்லாமற் செங்கமலக்
காலினால் வென்ற கருத்து.

நங்.

சுருத்தழிந்து கன்மக் கலைந்றந்து கண்டார்
விருத்தனிவ னென்று வெறுத்துச் - சிரிக்கமுது
காடுகுடி யேற்றாமற் காத்துமுக விங்காவன்
ஐடுகுடி பேற்றுவுதே நன்று.

காஅ.

நன்கவினா னாகவிய னாவளித்து நாடோறுந்
தன்கழலே பாடுந் தரமளித்தா - னன்கவைத்த
சூலத்தான் றென்பொதுயத் தொல்லோன் றொழுதமணக்
கோலத்தான் றென்கருவைக் கோ.

காஊ.

கோவா யமரர் குழாம் போற்ற வாழ்ந்தாலுந்
தீவாய் நரகிடைப்போய்ச் சேர்ந்தாலும - பாவையிடத்
தாண்டகையே தென்கருவை யையா வடியேற்கு
வேண்டிவதுன் பேரோ மிக.

சாப.

மிகத்தேடுஞ் செம்பொன்னும் வேட்டமனை யானா
மகப்பேறு மங்குதவ வாரா - பகைத்துறுக்கிக்
கையாற் கையேந்திக் காவன் வரிந்கருவை
ஐயபா வென்றோதா தவர்க்கு

சாக.

அவல விடக்கை யழியுமலக் கூட்டைச்
கவலை நிறைத்த கடத்தைப் - புவனிதொறும்
வாஸாச் சமக்கும் வருத்தமொழி பால்வண்ண
தாரா வயித்தியநா தா.

சாஉ.

நாதனென வந்துண்ண நானடைந்தே னீயுமெனை
யாதரித்தெ னுள்ளுருக்கி யாட்கொண்டாய் - போதித்
திடைபோகத் தள்ளா தியந்கருவை நாதா
கடைபோகக் காத்தல் கடன்.

சாங.

கடலுலக மண்டாண்டங் காயழலி னீற்றி
யடலையுடன் முற்று முணிந்து - சுடலைதனிற்
ருழிசுழலத் தென்கருவைத் தானு தமியனா
பேழிசையாழ் வாசித் திடும்.

சாச.

வாசித்தே னில்லை வரதன் சிவாக ம்த்தைப்
புசித்தே னில்லையவன் பொண்ணடியை - நேசித்தே
யொப்பண யாள் - கேள்வனென வோதித் துதிக்கிலே
னெய்படியா னீடேறு வேன்.

சாடு.

ஏறுவது கொல்லே நெரிசுடலையாடரிங்கு
கூறை புலித்தோன் மணிப்பூண் கோளரா-நாறு
கரந்தையணி கருவைக் கரபாலிக் கெண்பால்
வரந்தரவே னுண்டோ வகை.

சுசு.

வகிர்மறியக் கண்ணியான் வாணுதல்பா கத்தான்
புகர்முகக்கைம் மாவுரியைப் போர்த்தான்-முகரித் துத்
தென்னு தெனுவென்று வண்டினாக்குந் தென்கருவை
யென்னுதன் வாளுரர்க் கிறை.

சுசு.

இறைப்பொழுது நீங்கா திருகண்ணு நெஞ்சங்
கறைக்கருமுஞ் செஞ்சீடிலக் காடும்-பிறைக்கொழுந்தும்
புண்டரிக வாண்முகமும் பூங்களவி னீழலோ
குணுண்டரளப் புன்முரலும்.

சுசு.

முரலாற் றுளான் முளரித் திருக்கண்ணுந்
காருலாஞ் கோலைக் கருவேசர்-நேரலநர்
கூட்டார் வெங்குந் தை யுதைத்தார்தொல் வேளை யெய்ய
வொட்டா தெரித்தா ருடல்.

சுசு.

உடலி லுயிரா யுயிர்க்குயிரா னுனைக்
கடலுலகெல் லாந்தே தழிக் காணேன்-கொடிய தெரு
புன்கருவை மாற்றிப் புரந்தவனைப் புண்ணியனை
நன்கருவை யிற்கண்டே னான்.

சுசு.

நானே யறிந்தவனை நாடற் கெளிதாமோ
கானேர் பசிய களாவனத்தான்-ருனையென்
னுள்ளச் சிலையை யுலவாய் மெழுகெனவே
மெள்ளக் கரைக்கா விடின்.

சுசு.

விட்டேன் பரசமய மேவாது வேர்களைந் து
கூட்டேன் பொய்க்காமத் தொடர்பெல்லாம்-பட்டினுதற்
கைம்மா வுரித்த களவிசனைக்கருவைப்
பெம்மானை யான்பணிந்த பின்.

சுசு.

பின்னை தழுவுங் கணையென் பெரும்பாந்தண்
மன்னு நெடுநாண் மலைவில்லே னென்னே
பகைத்தவர்த முப்புரமோ பால்வண்ணுநீயே
நனைத்தெரிக்கப் போமே னமக்கு

சுசு.

நமரங்கர் டென்கருவை நாதவரி வெஞ்சூர்க்
குமரனுக் காளாய்ப் பணிந்த கோமான்-றமரக்
கருங்கடனஞ் சுண்டகரவீச னென்றான்
மருங்கடருமோனாயரும் வந்து.

ருசு.

வந்தடர மாட்டாய் பிரிவை மனக்கொண்டு
தைந்து துயருழக்கு நல்குவே-யைந்துதலை.
நாக்கவைத்த பாம்பணியு நாதன்பால் வண்ணனமை
நீக்கவைத்தா லெய் செய்வாய் நீ.

ருரு.

நீயேவந் துற்ற நெமிந் துயமந் தீர்த்திலையே
னாயேனையார் புரந்து நாட்டிவார்-பேயிருவ
ராங்களுவா வண்ண மழலுருவாய் நீண்டுவளர்
பூங்களவி னுதா புகல்.

ருசு.

புகழ்ந்திடுவேன் யானோ புவிபேழுமாய
னகழ்ந்திடவுங் காண வடிக-ருகந்தோறுந்
தோற்று முகநான்காந் சுருதித் கவிவிரிஞ்சன்
சாற்றுமுக லிங்கநா தா.

ருள.

முகலிங்க நாதா முழுதுங் காத்தோம்பும்
புகலிங் கடியனுக்குன் போலச்-சகதலத்திற்
காருண்ட சோலைக் கருவேச நீயன்றி
யாருண்டு சொல்வா யறிந்து

ருஅ.

அறிவேன் மற்றென்று மரும்பொருளே யென்றுங்
குறியே னெழுத்தைந்துங் கூறேன்-வறிதே
பிறந்தலுத்தேன் மென்கருவைப் பெம்மானே மீள
விற்றத லுத்தே னென்செய்தே னியான்.

ருக.

என்செய லுன் னுளி லினியமலர் சாத்துவதே
யுன்செய லென் னுன்ப மொழிப்பதே - மின்புரையும்
வேணியாய் தென்கருவை வேந்தே யனலேந்தும்
பாணியாய் வேதாதி பா.

சுய.

பாகம் பழுத்த பவளக் குணக்குன்றே
மோகங் கடந்த முதல்வனே-யாக்கமநூ
லாய்கருவை யானே யமலா வடியேனைத்
தாய்கருவை யானே சரண.

னக.

சரணம் விதியின் றலையழிவாக் கர்திரி.

பர்மகதி யருட்கண் பார்த்திற் - திருவடியார்
வன்பிறவித் துன்பமெல்லா மாற்றுமுக விலங்காவெண்
புன்பிறவித் துன்பமெல்லாம் போம்.

சுஉ.

போத மறியேன் புக்கிறகவி விண்ணப்ப
மேதுந் திருச்செவியி லேறுமோ - சீ - நிலாத்
தங்க ளணியுந் திருச்சடைமேற் புன்பூண்
தங்கவணி யுங்கருவே சா.

சுரு.

சாதன் முடுகிற் றனைமறந்து நாவிறங்கு
மாதுயரிந் சற்றும் வருத்தியெ - னாதலினு
லப்பொழுதைக் கிப்பொழுதே யன்பால் வழுத்திகின்றே
ஞெப்பனையாள் பாகா வுனை.

சுச.

உனைத்துறித்த நாவா லுதுத்யென்றோர் தெய்வந்
தனைத்துதியேன் சென்னியறத் தாமென் - நினைத்துணையுஞ்
சுந்தியேன் வாழ்த்தேன் திருக்களவி னாயகனே
வந்தியேன் பற்றேன் மனம்.

சுரு.

பற்று தழறிசுடலை மன்றிற் புதமெடுத்திச்
சுற்று பவுரிகொளுந் தாயோனே - கொற்றவனே
மட்டொழுகும் பூங்கரா வள்ளலே யென்றுகாக்கின்
விட்டொழிந்து யோமே வினை.

சுசு.

வினைவிலங்கை வெட்டுமருள் விட்டின்பங் காட்டி
நினைபுறினை வெல்லா நிசப்பங் - கனவிதழிப்
புமலை யெண்டோட் புனிதன் களாவனத்துக்
காமாரி டொன்னங் கழல்.

சுச.

கழலாப் பிறவிக் கடற்குழியிற் பட்டுச்
கழலா வறிவு தொலைத்தே - னிழல்களவித்துக்
குன்றதிர்க்கு மாவுரிவைக் கொமாளே பாலவண்ணு
வென்றதைப்பேன் வேறநியே னே.

சுஅ.

ஏத மகந்தி யிருமை பெருமைபெனும்
வாத மகந்திபெனை வாழ்வித்தான் - காதுபுலித்
தோலுடையான் பைங்குளவின் னூறுடையான் கூற்றுதைத்த
காலுடையான் பஞ்சாக் கான்.

சுசு.

கரங்கொண் டலர் தூவார் கண்கொண்டு பாரார்
கிரங்கொண் டடியிறைஞ்சல் செய்யா-ருரங்கொண்ட
வேற்றில்வருந் தென்கருவை யிசனுக்காட் செய்யாமற்
கூற்றுலற்காட் செய்வார் ஞனம்.

எய.

குணக்குன்றே தென்கருவைக் கோவே ந்நும்பு
மணக்குங் களாவனத்து வாழ்வே-கணப்பொழுது
மண்ணை மறந்த வருங்குழவி யுய்த்தாலு
முண்ணைமறந் துய்யா துயிர்.

எக.

உயிரிறந்த பொய்க்கூட்டை யுற்றா றெடுத்து
உயிரவிற கிறநீ மடுத்துப்-பெயரழியச்
கூட்டுநீ ருக்குமுனஞ் சொல்லீர் கருவைமன்றி
னட்டமிநிங் காலி னவம்.

எஉ.

நலனழிந்து நல்வினைபோய் நாணழிந்து நல்ல
குலனழிந்து நல்குரவு கூர்ந்து-பலரிசுழ
நிற்ப ரனைத்துயிராய் நின்றனைத் தென்கருவைத்
தற்பரனைத் தான்றுதியா தார்.

எங.

தாரமனை மட்டுந் தனையறிந்தோ னுந்மட்டுஞ்
சேருமுற வல்லூர்த் தெருமட்டுஞ்-சார்வதன்றி
நங்கருவை யானென்ற நல்வினைபோற் சேல்கதியி
னெங்குமுத வாரோ யிவர்.

எச.

இவருறவ றென்ப நிவர்பகைஞ் றென்ப
ரவரவராற் செய்வதொன்றங் காமோ-வெவறோனுந்
தேனெழுமும் பூங்களவார் செய்விப்ப தன்றியிந்த
மானிடரா லுண்டோ வசம்.

எரு.

வசமறுகித் துன்பம் வருத்த மெலிந் தாலு
மசையுதுதாய் கொண்டாலு மையடி-விசையளிசேர்
தாமமற வேணித் தயிழ்க்கருவை நாதாவுன்
னாமற வாழடியே னு.

எசு.

நாவுக் கழகுனது நாமநயந் துரைக்கும்
பாவுக் கழகுனையே பாடுவது-நாவில்
கலைக்கழகு ஞானங் கருவை யானெயென்
றுலைக்கழகு நின்கமலத் தாள்.

எஎ.

தாளா லென்னு தலையெழுத்தை யுஞ்சிதைத்து
மீளா வடிமை விலையெழுதி - யாளா
புனவருத்தந்திர வுவந்தெனைவந் தாண்டான்
கனவனத்தி லொப்பனைபா கன்.

எஅ.

கன்னந் சிலைவனையக் கால்வனைய நேர்புருவ
வன்னமனை யார்கலவிக் காளாகி - முன்னித்
திரிந்ததெல்லாம் போ துமப்பா தென்கருவை வேந்தே
பரிந்தடிமை கொள்வாயிப் பால்.

எக.

பாலன் பசிக்கிரங்கிப் பாற்கடலை யிந்தருளு
நீல மணிமிடற்ற னியன்றோ - சோலைதொறுந்
தேனிரங்குந் தென்கருவைச் செல்வா கொடுந் துயரால்
யானிரங்க நீயிரங்கா யென்.

அடு.

இரங்கா யெனினு மிரங்கினும் யான்வேண்டும்
பரங்கான் கருவைப் பரனே - நிரந்தரமு
மிற்கணவ னீத்தாலு நீங்கா திருக்குமொரு
பொற்புடைய கற்புடையாள் போல்.

அக.

கற்பங் கடந்து கடவுளராய் வாழ்வோ
போற்பங் கயன்முதலாம் புத்தேளி - ரற்புதமே
தெவ்வடக்கு சூலத்தார் தென்கருவை நாதனார்
வெவ்விடத்தை யுண்ணு விடின்.

அஉ.

விடக்குடலிற் புக்கு விரித்தவிருண் மாயைத்
துடக்கறுத்த ஞானச் சடரை - நடத்திற்
றலைமைபெற்ற தென்கருவைத் தாணுவைக் கண்டுள்ள
நிலைமைபெற்றே னீடேறி னென்.

அரு.

எறுபட்டுக் கல்லா லிருஞ்சிலையா லெற்றுண்டு
மாறுகட்ட மாற்றா லடியுண்டு - மூறுபட்ட
வாதையா லோகருவை வாணனே பொன்மேனி
பாடியாய்த் தேய்ந்தாய் பகர்.

அச.

பகர வருமெழுத்திற் பால்வண்ணு நின்னை
யகரமுத லைம்பத்தொன் றுக்கிப் - புகலாதே
யஞ்செழுத்தா னென்பதென் னாதிமறை முத்தனா
னெஞ்சழுத்தி வாழு நிலம்.

அரு.

நிலத்திற் பிறந்துடனே நீத்தோய் பசுமட்
கலத்திற் சிதைபுமிந்தக் காய-நலத்திற்
கடியேறு புல்களவிற் கண்ணுதலே மீள
வடியேன் சுமவா தருள்.

அ.க.

அருளுதவுந் துன்ப மகற்றியநி வாக்குந்
தெருளுதவும் வீட்டின்பஞ் செர்க்கு-மருவார்
புனக்களவைக் கோயில்கொண்ட புண்ணியனென் றேறத்
மனக்களவைத் தீர்க்கு மருந்து.

அ.எ.

மருந்தா லொழியா மனத் துன்ப நோயா
யிருந்தா லுணையெவ்வா நேத்தித்-திருந் துபுகழ்ச்
சொன்மாலை சாத்துவேன் சொற்கருவை யாய்கடுக்கைப்
பொன்மாலை மார்பா புகல்.

அ.அ.

புகையுந் தழல்கண்ணிற் பொங்குகினத் தாலே
பகைகொண்டி காலபடர் பற்றி-மிகவுந்
தணவாத் துயர்தருமுன் றண்களா வீசவர்
கணநா தனை மனமே காண்.

அ.க.

காவென்றுஞ் சங்கென்றுங் கார்புகி லென்றங்கவர்மேற்
பாவென்றுங் பாடப் பதந்தெரிந்த-நாவென்றுந்
தண்ணீர்ப்பா விக்கத் தமிழ்ச்சுருவை நாதன
ஒண்ணைப்பா வித்தாரிப் பால்.

க.ய.

பருவ மழைத் துணியைப் பார்ப்பதுபோ னாயே
னாகி யுணங்கியுடைந்தே-னரிவையுமை
வல்லவனே தென்கருவை வள்ளலே நீயுதவு
நல்லருளைப் பார்த்திருந்து நான்.

க.க.

இருக்குந் திருக்கோயி லேழையே னெஞ்சோ
மருக்கொள் சுயிலை வரையோ-திருக்களவோ
சோதிமணி மன்றோ சுடர்விசும்போ பால்வண்ணு
வோது மறையோ வுனக்கு.

க.உ.

உனக்கடிமை நானல்லா துண்டு பல்லோனு
மெனக்குநீ யல்லாமல் யாறோ-நினைக்கணிவா
னாழைந்தே னென்றா லு நற்கருவை யானேநீ
நானழைத்தா லன்றோ தரம்.

க.ந.

தரம்பிரித்துக் கொள்ளுந் தமிழ்ப்பாடல் கொண்டு
வரம்பிரித்து வாழ்வு வழங்கின்-விரிந்தநிலா
வேணுவைத்த தென்கருவை வெள்ளைவள்ள லேயுனக்கு
நீணிலத்தி லுண்டோ நிகர்.

கூசு.

நிகரற்ற தென்கருவை நித்தனெனையானுந்
தகரக் குழவி தலைவன்-சகமடுத்த
வெள்வடிவ நெந்தை விளங்கியுறை யுங்கோயிற்
கள்வடியுந் தண்பூங் களா.

கூரு.

களவிட்ட நெஞ்சாற் கருவையாய் நினை
ரளவிட்டினே துதிப்பே னலை-னுளவிட்டம்
பெற்றதன்றி நாயேனும் பித்தாய்ப் பிதற்றுபுன்சொல்
குற்றமின்றி நன்றிதெனக் கொள்.

கூள.

கொள்பவனா ளீயே கொடுக்குமவன் கொள்பொருட்டால்
விள்வதென் கைம்மாறு வேண்டுமோ-வுள்வதென்கொ
நேனிறைகொன் னைச்சடிவக் செல்வக் களவிச
பானிறமெய் கொண்டாயிப் பார்.

கூள.

பார்முதலாய் வானப் புரப்பா யணத்தினுக்குங்
கார்முதலா யுண்டியருள் காப்பாகிச்-சீர்முதலா
யார்க்குந் துணையாங் களவிச நினைநயன்றிப்
பார்க்கினுண்டோ வின்பம் பகர்.

கூஅ.

கங்கந் தொடருங் தழுமுட் படையுடைய
மங்கையுமை பொப்பனையாள் வாரணிந்த-கொங்கை
தழுவுந் திருமார்புந் தன்னுணரா நாயேன்
முழுவெந் துயர மும்போமோ..

கூகூ.

மோனவிரத முனிவர் விழித்துறங்கு
ஞான துரியமுத னன்னு வோர்-மானத்தி
னுள்ளுவதுந் தன்னைமறந் தொன்றுவதும் பால்வண்ணு
தெள்ளுவது நின்மலர்த்தாட் சீர்.

கூ.

திருக்கருவைவெண்பாவந்தாதி-முற்றியது.

